

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. W. Albarda, G. J. van den Broek, C. H. Douwes Dekker,
J. Gratama, G. D. Jordens, V. J. P. de Blocq van Kuffeler.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

REDE

gehouden door den President van den Senaat, den heer
JAN VAN DER WAERDEN,
bij de viering van den Corpsdiës op 14 April 1899.

Mijne heeren, leden van het D. S. C.

Toen ik voor mij zelf allereerst een schets ging maken, van wat ik meende u heden-avond te moeten toonen, kwamen naast het zich bewust- worden der ideeën, telkens overwegingen, die mij van teekenstift deden veranderen om meer sprekende of zachtere tinten te geven en om elke stof in al zijn eigenaardigheden te trachten af te beelden. — Ja, meermalen moest het gummi als reddend middel komen, waar ik te ruw of onhandig schrapte en toen ik meende reeds ver gevorderd te zijn, heb ik weer groote witte plekken op het papier te voorschijn geroepen en dat alzoo verdwenen veld opnieuw opgewerkt. Steeds was daarbij het trachten, het geheel zich meer begrepen te doen uiten, het gevoelde en voor-mij bewuste u duidelijker te toonen.

Aan u mijne heeren de kritiek, maar ook aan u om mijn pogen te willen begrijpen en mij te steunen, voor wat er goed is in mijn werk en eerlijk in mijn pogen.

Zoo is de tijd dan gekomen, dat het verdwijnen van een corpsjaar mij in staat stelt tot u te spreken: u te zeggen in vluchtige trekken, hoe dit jaar achter ons ligt en u op te wekken, met moed en kracht, maar tevens frisch het nieuwe corpsjaar te beginnen.

En ik verheug me dan allereerst, dat het nu komende corpsjaar meer-in-werkelijkheid het eerste zal zijn na den doorloopen cyclus van vijftig jaren, dan het zoo-juist verscheidde, dat hoewel effectief het eerste van een nieuwe halve eeuw, meer heeft gehad van de ietwat-gerekte sluiting van de eerste 50-jaren, welke het corps doorleefde, dan van het begin van een nieuw vijftigtal. En ik verheug mij daarover, omdat dit jaar zonder bijzondere feestelijkheden zal zijn en wij dus tijd te-over zullen hebben de instellingen onder ons te herzien en waar 't noodig is verbeteringen of uitbreidingen aan te brengen.

In het afgelopen jaar dan, staat als groote gebeurtenis, omringd door al het licht, wat de viering van een jubileum eigen is, de viering van het 10e Lustrum.

In het afgelopen jaar moeten wij als hoofdmoment van al zijne variaties aanstippen, de „Onvergetelijke week”, zooals mijn voorganger ze bij de opening der feesten noemde.

Ik zal hierover niet uitwijken, daar immers, waar de geschiedenis van ons Corps wordt vervolgd; ik bedoel in onzen Almanak, vindt gij meerdere herinnering aan deze luisterrijke viering en in de motie van den heer Van Hettinga Tromp op 30 September voorgesteld en met applaus ontvangen, drukte het Corps zijne hulde uit aan den Senaat s' Jacob voor het schitterend doen slagen der Lustrumfeesten.

Maar mijne heeren, den Senaat s' Jacob komt voor het afgelopen jaar ook nog die hulde toe, welke men moet

brengen aan hen, die iets geheel nieuws, iets hier met de traditie-in-strijd durven invoeren, overtuigd als zij zijn dat het welbegrepen Corpsbelang en den Corpsgroei het meebrengt; ik bedoel, dat de vorige Senaat het initiatief nam, om voortaan de „officieele kosten door den Senaat in het belang van het Corps te maken, door het Corps te doen betalen”. Want het is door de aanneming van deze voorstellen door de Corpsvergadering, gewijzigd in samenwerking met enkele leden, dat een democratisch principe in onze wet werd gehuldigd en de Senaatskeuze over alle leden werd uitgebreid. Niemand zal beter het gewicht van dit besluit kunnen begrijpen, dan ik die hier voor u sta, want het heeft o. a. mij in de gelegenheid gesteld mijne beste krachten aan het Corps te kunnen wijden, waardoor ik hoop er den vooruitgang van te bevorderen.

Want al wensch ik dat van mij niet gezegd zal worden: „hij was wat zijne voorgangers waren en hij deed wat zijne voorgangers deden,” dan moet men dit slechts trachten te verklaren uit veranderingen, die ongemerkt ook in ons Corps zijn gekomen en zullen blijven komen: een als 't ware in neventred opmarcheeren van het Corps, naast de maatschappij, welke beweging ik tracht te begrijpen en waarvan ik hoop het Corps den invloed zal ondervinden. Want al heb ik nooit en zal ik mogelijk wel niet kijken in en naar het Corps, zooals ik dat doe tot de maatschappij en al is het corps voor mij ook iets zeer eigenaardigs en aparts, daar in die maatschappij zoo tusschen-in geplaatst als jonge boomstammen in een groot bosch; toch doen groote en kleine stroomingen uit de dan-ook-ons-omringende wijdere omgeving zich in onzen engeren kring gevoelen. Wij, mijne heeren, de elementen in het Corps, zijn jonge planten uit de maatschappij, die van haar hun materiele en geestelijke voeding moeten krijgen, maar wat meer zegt: wij zijn personen, die na hunne studie hier volbracht te hebben erin terugkeeren. En dan, dan zullen wij direct ons moeten postereen in dat maatschappelijk gareel, omver als we anders geworpen worden door de er-heerschende drukte en bestaande verplichtingen. Ofwel, we moeten ons gewennen aan of versmoren het gevoel van te zijn een groote onbeduidendheid, staande buiten alle „Tagesfragen,” levende in een onverkwikkelijk egoïsme. Maar toch zal tot u direct de vraag doordringen, opgedrongen als ze u wordt, door uw meemoeten werken en ingrijpen in het algemeen gedoe: „Wat zal ik volgen, waarbij zal ik mij aansluiten.”

Die onzekerheid nu, mijne heeren, en ik richt mij niet in 't minst tot het ons in October geworden eerstejaar, die onzekerheid moet gij in uw studententijd overwinnen.

Gij, en dat is uwe vrijheid, gij behoeft nog geen praktische resultaten te leveren van uw werk, dat u door de verplichtingen van de maatschappij wordt opgelegd. Wel stelt de maatschappij u verplichtingen, volgens mij — die dat gij van hare wording en haren groei tijdig moet kennis nemen, maar die verplichtingen drukken u nog niet neer. De maatschappij verlangt direct nog niets van u; maar daarentegen zooveel te meer indirect.

Welnu dan, gij studenten, die u beroemt en u beroemen moogt op uwe vrijheid, onderzoek al datgene wat om u gebeurd, in engeren en wijderen kring. Leer krijgen een open oog voor wat niet goed is, maar ook vooral voor de

oorzaken van den verkeerden toestand. Gij zijt daartoe in staat.

Zie eerst in het Corpsleven zelf: Gij weet hoe er ook vooral bij ons veel geregeerd wordt door „Mos”; waardoor men alle mogelijke verhoopde en onverhoopde zaken tracht te wikkelen in het kleed eener „eerbiedwaardige traditie.” Ieder onzer heeft zich meer of minder sterk wel eens er tegenover geplaatst, meerderen hebben dan ook gevoeld, dat er toch iets was, wat niet deugde, onzeker nog hoe er verandering in te brengen of in hoeverre aan hen persoonlijk de taak te weten om erin in te grijpen. Maar hoe dan!... Hebt gij dan niet de ruimte, een jong leven en rondom u, alle voedsel voor uw geest, zijt gij dan niet vrij gekomen uit den u-eertijds-stijfhoudenden schooldwang, uit eene eenzijdige ontwikkeling!

Welnu dan, aan u uw blik te verruimen, te genieten en op te ademen in uw studententijd, aan u ook, u te ontwikkelen als mensch.

Laat dan af, zoo gij het hebt en zoo gij het niet hebt, haat het standpunt van het slechts-voor-u-zelf-leven, kijkt rondom u, steunt het streven en de organisatie van hen, die zich willen ontwikkelen en willen begrijpen hun tijd en gij zult vinden de Debating, G. D. U., In den Nevel en 't Studentenweekblad.

Tot u, jongste jaar dat in September het welkom u hebt hooren toeroepen, richt ik denzelfden groet. Gij zijt ons welkom, maar besef uwe plichten.

Weinigen uwer zijn mogelijk doorgedrongen in de Geschiedenis van het Corps. Velen uwer zullen nog niet begrijpen hoe hun standplaats in al zijn details er uit ziet. Het ligt in uw bereik, het na te gaan, ik zal het dus niet hier opsommen, slechts dit:

„Een groot verleden is een plicht voor de toekomst”. En van die toekomst ligt veel in uwe handen.

Gij zijt de jongste generatie, zoo gij u ontwikkelt kan in u zijn de zuiverste reflectie van den tijd, waarin wij leven. Tracht u daarvan bewust te worden en ontvang met deze wapenen, de jongeren, die over vijf maanden zullen verschijnen.

In den laatsten groentijd hebben zich accidenten voorgedaan, die wij noode aanstippen en al zal ook deze Senaat weer in 't bijzonder waken, voor de rechten en belangen der komende kandidaat-leden en zoomogelijk eene uitgebreidere reglementeering u geven; toch ligt de zorg voor de ontvangst van het nieuwe zaad het meest in uwe handen. Gij toch zult hen laten voelen in welke omgeving zij komen te leven en hoe hooger en schooner dien indruk is, hoe meer zij zich zullen beijveren zich ook meer en degelijker te ontwikkelen. Gij zijt de plaatsvervangers van die ons in Juli door examens of anderszins hebben verlaten. Aan u dus het corpsleven mede voort te zetten en te planten, een grootsche taak voorwaar.

Alors il se passe, une ombre ou un nuage.

In het afgelopen jaar moesten wij helaas meerdere Corpsbroeders verliezen en waar wij in Altona en Burger betreurden ons nog-voor-de-kennismaking ontvallen broeders, in 's Jacob verloren wij een naast-ons-opgegroeid lid. Hoe gaarne zouden wij hen nog onder de levenden zien.... maar gelukkig hunne gedachtenis zal bij hunne vrienden bewaard blijven.

Wederom gaf de Commissie tot Behartiging van Studiebelenen haar verslag uit. Van de uitwerking ervan vermogen wij nog niets te zeggen, al willen wij ook het beste hopen; wel moet ik hier constateeren, dat de belangstelling in de werkzaamheden der Commissie en dus in de behartiging hunner studie van den kant der Corpsleden zeer veel te wenschen overlaat; ik herinner u aan de moties over gebrek aan belangstelling, welke achtereenvolgens werden aangenomen en vraag mij dan af, wat zijn daarvan de oorzaken! Is het behartigen van de studie ook door de studeerenden dan onnuttig of is de inrichting van deze faculteiten-commissie verkeerd. Mijne heeren, laat dit ook bij u een punt van overweging zijn.

De Almanak verscheen, als gewoonlijk, in de laatste jaren te laat. Toch was er groote vreugde over den ons geworden lieveling, wat wij kunnen toeschrijven aan meerdere eigenaardige en goede veranderingen in de uitgaaf, maar niet minder aan het gehalte van het „mengelwerk.”

En nu nog een enkel woord over de Vereenigingen. Het moet ons prettig en gerust stemmen, als we in nagenoeg alle jaarverslagen lezen: dat het genoeglijk was

voor den schrijver over 't afgelopen jaar een verslag te geven, omdat het jaar voor de vereeniging een zeer gelukkig was. Maar helaas, soms hooren we op het einde een dissonnant, waar het klinkt, „den finantieelen toestand laat nog veel te wenschen over.” We weten echter, dat de besturen zich beijveren dit laatste te regelen en denken dan met genoegen aan ons geestelijk en stoffelijk Te-huis, onze Societeit, met hare zich-steeds uitbreidende bibliotheek, aan sommige kroegjoolen, den boottocht in de lustrumweek en de concours-avonden. We herinneren ons de worstelwedstrijden op Odin, de kamermuziek van Apollo, zijn groentijdsconcert en de laatste gecombineerde uitvoering, de avonden van Vrije Studie en Debating en gaan opnieuw in gejuich op als we aan de onoverwinnelijke Twee van Laga denken en het na den eersten keer door Nereus verslagen te zijn, slechts stijgend succes van de „Acht” in Oudshoorn en op de „Koninklijke”.... Was het toen nog te verwonderen dat de roeivereeniging „Minerva” „Laga” uitnodigde naar Hanley te gaan! En mocht men daar al-niet winnen, wat kan het komende jaar ons brengen met deze voorbeelden voor oogen.

Tooneel kon zich niet uiten door den corpsrouw, maar wil gaarne een uitvoering organiseeren in den a. s. groentijd. De Velocipède-Club deed in den vorigen de tuinjoolen herboren worden. Terwijl Voetbal „de verwaarloozing achter den rug heeft en diens zaken weer in geregelden gang zijn.” Behalve „Laga,” kon ook Weerbaarheid in een inter-academiaal concours uitkomen en handhaafde Delftsch-roem naar buiten, gij allen weet van het succes dat „onze schutters behaalden op de banen van Petit St. Hubert.” Maar zegt de verslaggever: „de belangrijkste gebeurtenis van dit jaar is voorzeker de studentenerewacht ter gelegenheid van de inhuldiging van H. M. Koningin Wilhelmina,” welken zin ik hier citeer.

Aan de IJclub ontbrak ijs; terwijl de Amateurs-Photografen-Vereeniging het hare bijdroeg om de Lustrumweek te vereeuwigen.

Zal ik u nu aanduiden de bezwaren die ik meen, dat ons Corpsleven aankleven.

Zal ik daarna trachten u den weg naar verbetering aan te wijzen en u sommeeren dien in te slaan.

Geloof mij, mijne heeren, de gelegenheid hiertoe te hebben het lachte mij toe, het deed mij ruimer ademen; want ik heb een groot vertrouwen, dat gij er naar luisteren zoudt en het met u mee zoudt dragen, hakende naar den dag der verbetering.

Maar toch!: Deze avond is er niet voor aangewezen. Wij ontmoeten elkaar nog meer en vooral omdat dit op onze Corpsvergaderingen gepaard kan gaan met discussies en debatten, die vanzelf den weg uitwijzen, welken wij moeten betreden, zal ik het hier nalaten.

Ik wil u alleen nog wijzen op het bestaan van een bezwaar, dat niet alleen den vooruitgang van ons Corps stremt, maar tevens tegenhoudt dat het doel, in art. 1 van onze wet gesteld, n.l. „om den trouw en de eensgezindheid onder zijne leden te bevorderen,” in ruimeren zin worde bereikt. Het is n.l. over eene scheiding, die bestaat; niet eene, welke gemaakt wordt door 't al- of niet-bezit van geld; deze toch wordt vanzelf overbrugt door eerbiediging van elkaars overtuiging en de toenadering, de intellectuele toenadering die daarvan het gevolg zal zijn. Maar 't is eene scheiding, waarvan geldbezit mogelijk de oorzaak is, maar die gemaakt wordt door groote onbeduidendheid van sommige menschen, die helaas nog invloed uitoefenen door een z.g. „getaptheid” en die inplaats van het studententype te veredelen, een gedeelte onzer omgeving vastzuigt in dien modder, waaruit het dubbel-lastig is de menschen te trekken omdat een schijnbaar, een uitlafheid geboren quasi-eergevoel hen vasthoudt.

Ik wil de groep niet nader aanduiden, ieder kan voor zich grenzen trekken; maar wel moet gij weten, dat van het ten-onder-gaan, ik bedoel het geestelijk (direct of indirect) ten-ondergaan van menschen in onze omgeving, ieder onzer eenige verantwoordelijkheid heeft:

Want wij allen moeten trachten het corpsleven te verbeteren en in ons moet komen een-groot-gemeenschapsgevoel. Wij allen moeten trachten het idee van partijen te vervagen, opgelost als deze moeten worden in een groote partij: het Corps met zijne bronnen en liefde voor ontwikkeling en de krachtige uiting daarvan; waar ieder streeft naar de waarheid, onbevooroordeeld als hij zijn kan in zijn begrepen toestand van te zijn jong, frisch en onaf-

hankelijk, niet-gebonden door conventie of dor-fatsoen, maar geheel-vrij door eerlijk-willen. — Waar dus eerbiediging zal zijn van elkaars overtuiging, overtuigd als ieder zal worden, dat zijn broeders ook 't goede willen en waar dus door den dan-komenden corpsgeest de trouw en eensgezindheid zullen worden verkregen.

Laten wij dan trachten ieder corpslid een zoo gunstig-mogelijken tijd in Delft te doen doorbrengen, waar hij in het corps, den opgang van zijn jong leven vindt en hij niet alleen de gelegenheid heeft vrienden en kennissen te maken, maar ook den absolute vrijheid moet vinden om te genieten van wat hij genieten wil en te kunnen komen waar te komen is.

Dan mijne heeren, zal de inrichting van ons Corps voldoen aan het doel in zijne wet gesteld en zal den ouden naam van te zijn een „krachtig corps” in al zijn kracht op ons van toepassing zijn. Het streven daarna toch, moet ons jonge bezieling geven als „alles wat nog ver is, maar héél schoon.”

U mijne heeren, die graag uw Corps ziet bloeien, noodig ik uit te drinken op den vooruitgang van het D. S. C. en dan met moed het nieuwe jaar begonnen.

Ik heb gezegd.

De Diës-avond.

(Bedenkingen van een corps-forens.)

Ijdelheid der ijdelheden, alles is ijdelheid!

Er waren een massa nieuwsgierigen. Maar er zaten er ook met kloppende harten. Wat zou deze avond brengen? Teleurstelling aan wie iets bijzonders verwachtten? Of herrie? Of stille onderwerping aan kordate woorden van den president?

Teleurgesteld was zeker niemand. De diësrede was bijzonder. Ik verbeeld mij dat de heer Van der Waerden gaarne cruër geweest was; gaarne nog stilliger den schijn had vermeden van voor een partij te staan in plaats van voor beginselen; maar ze was al ferm genoeg om hem in een weinig benijdenswaardige positie te brengen.

Ongetwijfeld weet hij zelf aan wie hij zijn waardigheid dankt. Aan vijanden naast vrienden. Aan vijanden, ik bedoel niet van zijn politieke, maar van zijn moreele gevoelens. En aan de minstwaardigen hunner. Niet allen die hem stemden, verlangden op dezen avond toegesproken te worden naar zijne opvatting van het studentenleven. Wilde de heer Van der Waerden doen wat hij aan zich en zijne ware vrienden verplicht was, dan wist hij slechts op hún steun te kunnen rekenen, op de onzijdigheid van wat men noemt de grauwe massa en op den tegenstand der klik. Het zij tot zijne eer herhaald, hij deed het — maar er was moed toe noodig. Het gold hier den leeuw — of wil men de hyeana — op te zoeken in zijn hol. En het is overbekend dat leeuwen, zooals men ze in den woestijn vindt los loopen, niet tam zijn. Zij jagen een vreedzaam reiziger den schrik op het lijf, enkel door hun gebrul. Zij zijn in hun element en de reiziger spoedig van de wijs. Legt deze zijn vreedzaam karakter af, wil hij beschavingswerk aan hen verrichten, niet met jenever, maar met preëken, dan moet hij wél zeker wezen van den goeden trouw zijner genooten. En daarop viel voor V. d. W., niet te rekenen. Om beschaving te brengen in het o'zoo'n klein deel van zijn gevolg te doen. Er loopen zooveel mislukte woestijn-koningen onder. En veel meer onbeduidendheidjes nog, die door omstandigheden — vrienden of magen — in de oppositie werden gedrongen. Eerzucht en afgunst spelen ter eener en ter anderzijde voornamer rol dan hervormingsgezindheid of liefde tot traditie — en toeval overal de éérste. Uit jaloersheid op hen die eervoller traden uit den „struggle for high-life” wordt gekoketteerd met democratische — god-bewaar-me, sociaal-demokratische beginselen; uit behoefte om inhoud te geven aan het zich méér voelen dan de rest, wordt vastgehouden aan het oude. Er zijn onder de ware democraten fijngevoeligen die meer weten van traditie, óók van corpstraditie, dan menig conservatief. En er zijn er onder de klik wier gul egoïsme meer te roemen valt dan anderzijde eigenzuchtige ontevredenheid. Laat ons toch nimmer vergeten dat op weinige uitzonderingen na, al die studenten hunne klasse en haar moraal trouw zullen blijven. En laten we dan toch degenen die vroolijk een andermans brood

opeten, verkiezen boven wie het mopperend doen. Weigeren wij, democraten, steeds met beslistheid de hand te reiken aan die schare van afgunstigen, die, zoo mogelijk met minder gratie, een eender leven leiden als de voornáám-doenden.

Een studentencorps is een wonderlijke verzameling van menschen; de leden spruiten uit een afgeleefde klasse, welker bederf door haar jeugd op de openhartigste maar tegelijk schaamtelóóste wijze wordt vertoond. Ten bewijze: de diëscomédie. Weet men iets walgelijkers te verzinnen? Mijn bedoeling is niet de eerste-jaars die haar samenstellen een verwijt te maken, of hun, die haar opvoerden een onaangenaamheid te zeggen. Ik geloof dat het allemaal beste jongens zijn en ik vind er hun geen ziertje minder om. Maar wat te zeggen van een geest die ingeeft een bordeel voor te stellen waar de twee sympathieke fuiftypen, zich een hoer uitkiezend, zingen:

„Ik voor mij, ik neem die dikke daar
dikke daar, dikke daar.”

„Nou geef mij die lange dunne maar
dunne maar, dunne maar.”

Dit ten-top-gevoerd cynisme wordt aangehoord door boer en edelman met gelijke voldoening. Méér. Eerste-jaars zouden niet wagen het te vertoonen als bedorvenheid van ouderen er niet toe aanspoorde. Men verlangt op een kroegjool dit en dergelijke dingen te hooren.

Ik heb vroeger de gelegenheid gehad mijn geringen dunk kenbaar te maken van den moed der studenten, die op een debating-avond uren achtereen met minachting over hunne klasse hoorden spreken — zonder te protesteeren. Ik verklaar nu ruitelijk dat wij ons een even groote belediging hebben laten welgevallen. Het moet voor den president van den Senaat een slag in het aangezicht geweest zijn, zijn diësrede op dergelijke wijze te hooren accompaneeren. Al zijn vrienden voelden dien klap. En hadden zij zich, inplaats van innerlijk verzwakt door het samengaan met de afgunstigen, sterk gevoeld in het vertrouwen op den steun van wie in den verkiezingsstrijd met hen samengingen, zij zouden die verheerlijking van het Bederf niet hebben geduld.

Ik zei, een studentencorps is een wonderlijke verzameling van menschen. Verdeeld in partijen, maar welke bestaansoorzaak een geheel andere is dan zij schijnt te zijn. Die oorzaak is in schijn verschil van vermogen, van afkomst, van levensbeschouwing. Maar in wezen juist gelijke gezindheid: ieder wil numero één zijn, en wie mislukt, gaat in de oppositie. De partijen zijn er óm de partijen, zooals er op dames-theeavondjes gekibbeld wordt óm het kibbelen.

Had men den heer Van der Waerden gekozen om zijn moreele gevoelens, om eenige andere reden dan omdat men oppositie wilde voeren, men had op den diësavond een toon doen heerschen verschillend van die van vorige jaren. Niet door eventjes verschrikt te fluiten als klik-menschen wat luidruchtig doen, of door te trachten hen te overstemmen, maar door aan het wezen der kroegjool te veranderen. Door dat in harmonie te brengen met de toespraak van den president. Hij voelde zich nu niet op zijn gemak en dat kón ook niet. Haastig en zenuwachtig kwamen de zinnen er uit, als van iemand die iets verkeerd doet. Men hoorde eraan dat ze in een vijandige omgeving vielen. En de opvoering van de diëscomédie was groter triomf voor de zorge- en zedelozen, dan de stilte onder het uitspreken der rede voor ons. Het is gek zoo bang als wij Hollanders voor ruzie zijn. Twee elkander volstrekt vijandige uitingen, op één avond door een gealcoholiseerd publiek toegelaten, zonder protest.

* * *

Ik geloof, verstandiger ware geweest er niet aan te beginnen. Het is geen nederlaag voor ons te erkennen dat wij het corps niet veroveren kunnen. Wij moeten tevreden wezen met door onze natuurlijke vijanden te worden binnengehaald, zélfs als president van den senaat. Met er even trotsch op te zijn dat de eene klik een sociaal-demokraat meent noodig te hebben om haar tegen de andere aan te voeren. Meer hadden wij niet moeten willen. Nu bevindt V. d. W. zich in een lastig parket. Bekome zijn goede wil, door ijdelheid geprikkeld, hem wel. Kordaatheid bezit hij; wat meer zeggingskracht zou hem zeer te pas komen. Maar erkennen wij dat, zoo geen onzer eraan zou zijn begonnen, niemand ook deze eerste poging er zoo goed zou hebben afgebracht.

L.

POLEMIEK.

Schouwburg-publiek.

Er ligt bijna een maand tusschen mijn eerste stukje „Schouwburg-publiek” en dit. Daarom is het wenschelijk de quaestie even in 't kort op te halen.

Ik had mijne verontwaardiging lucht gegeven over de weinige gevoeligheid van 't publiek bij de opvoering van „Ghetto” in den Delftschen schouwburg. 'k Had vooral gezegd hoe ik me geërgerd had aan 't lachen van 't publiek bij tooneelen waar lachbuien, voor wie 't stuk begrepen, zeer hinderlijk waren.

H. P. G. d. T. komt daartegen op. Dat moet je niet zoo driftig verwijten aan het publiek meent hij, dat zal de schuld zijn van de acteurs, die 't stuk slecht speelden, zóó, dat belachelijk werd, wat droeve realiteit moest zijn. 't Publiek dat 't stuk niet gelezen had vóór de opvoering begreep 't dan natuurlijk niet. Q. S. had natuurlijk 't stuk wel vooraf gelezen. Daarom had hij 't ook anders gevoeld als 't grootste deel der toeschouwers.

Hierop nu een klein antwoord. In de eerste plaats werden juist die scènes waarbij het meest ongepast gelachen werd (1e bedrijf, gesprek aan den toonbank van Sachel met Aäron over 't huwelijk van Rafaël en Rebecca en 2e bedrijf gesprek aan den Sjabbestafel) 't beste vertolkt. Ten tweede had ik 't stuk volstrekt niet gelezen vóór ik het zag spelen.

Ik was hier niet op terug gekomen, wanneer ik 't niet ongenaam zou gevonden hebben het ernstige verwijt van H. P. G. d. T. aan 't adres van de m. i. zeer verdienstelijke acteurs onbeantwoord te laten. 't Komt mij overigens voor dat de omstandigheid dat d. T. de Ghetto-opvoering niet bijwoonde (naar hij zelf meedeelde) voor hem een reden had moeten zijn om zijn artikeltje in de pen te houden.

Q. S.

Ongemanierdheid.

Toen kort geleden Gratama een artikel over de betrekkelijke onbelangrijkheid van corpskwesties publiceerde, waarin hij, over socialistes sprekend, een kleine vergissing beging, lieten wij uit, ik moet het vadsigheid noemen, na, daarop attent te maken.

Op een schutting gezeten, filosofheerend, sprak hij o. a. tot zijn buurman:

„Kijk, hier dicht bij mij de zoogenaamde (en ook echte) socialistes en democraten. Wel leuke lui, hè. En mooi soms. Juist dat wilde, dat opvlammende, dat overdrevene, in hun jong zijn is mooi. Er zijn ook werkelijk knappe, rustige onder, die anderen aanvuren of terechtwijzen. Die kereltjes komen vaak bij me zitten om te kijken, te filosofheeren. Zij zijn me het mooist. Ik hou van hun potigheid, hun durven, hun oplaaiend leven.”

Ik weet dat het goed gemeend is. Maar juist daarom moesten we er even om glimlachen. Er is inderdaad geen ander woord voor te vinden dan: een vergissing. Het is ons naderen op eene wijze die niet past. Gratama doet er geen kwaad mee, maar hij slaat tegenover ons een eenigszins mal figuur. Hij loopt een blauwtje met zijn vriendelijkheid. We zijn er niet van gediend.

Hadden wij Gratama direct op zijn slechte manieren opmerkzaam gemaakt, misschien ware Snuyf niet verleid geworden praatjes te verkoopen op een toon, dien hij waarlijk beter deed slechts tegen zijns-gelijken aan te slaan. Konden wij, om allerlei redenen, Gratama's doen tolereeren, met Snuyf's geleuter gaat dat niet. Het is nog iets gansch anders of Gratama zich eens eventjes vergaloppeert, of dat een kwajongen als Snuyf de naïve brutaliteit heeft ons „doen en laten ten zeerste te apprecieëren”. Dat loopt heusch de spuigaten uit. Nou maar Snuyf, wij apprecieëren jouw doen en laten dan allesbehalve. Je bent een vervelend, pretentius, klein kereltje, wat over het paardje getild en met een heele boel verbeelding van je zelf, van huis-uit in je bezit. Je stapt en schrijft op een manier die ons maar volstrekt niet kan bevallen. Je doet aan kindervoeding en aan toynbee, méér om je eigen goedheid te kunnen prijzen, dan omdat je eenig proletarisch sentiment

met je draagt. Je zegt grove domheden op een indiscreet-pedanten toon. Je moet dat stukje van je maar eens laten lezen aan een knappen klubgenoot, of die je wijzer wil maken.

L.

Waarom tegen Kindervoeding!

Een enkel woord naar aanleiding van het stukje van den heer Snuyf.

Neen, Snuyf, allen die tegen jou iets hebben betoogd tegen kindervoeding gaven dat niet als een lapmiddeltje. Integendeel onder hen waren er die in kindervoeding een lapmiddel en een zeer verkeerd lapmiddel zien. Want het is best mogelijk dat er onder de tegenstanders van kindervoeding zijn, — behalve natuurlijk die eene categorie, die je schrijft wel te kunnen begrijpen, — die dat wel degelijk zijn uit principe, en uit een principe, dat niet voortspruit uit iets „beroerd tegenstrijdigs” in hun krakter; die wenschen, dat bij gebrek de ouders geholpen worden, primo direct, secundo indirect door wegname van de oorzaken, dat is dus door verbetering van de sociale toestanden, door evolutie.

En die dan eindelijk wenschen, dat de wet op de ont-trekking aan de ouderlijke macht op breeden grondslag doorgevoerd, zich het lot dier kinderen aantrekt, die geen eten krijgen terwijl hunne ouders het hun zouden kunnen geven.

Wil je zulke kinderen voeding geven dan zullen velen dier tegenstanders zeker helpen, maar zoo in 't algemeen niet, beslist niet.

W. J. N.

VERSLAGEN.

Weekverslag.

1. Hoort allen, die hooren deze woorden van mij Johannes, die is de van het Leven gezondene en laat geen wijsheid uwe ziel sluiten.
2. Want ik zeg U: De wijzen zullen de dommen en de dommen de wijzen zijn. Want de wijsheid is een groot paleis met marmeren pilaren en groote schaduwen; maar de zalen zijn kil en de vogelen des wouds zingen er niet.
3. Maar het Leven is groot als de blauwe luchten met de witte wolken.
4. Maak mij sterk, o Leven, dat ik kan toornen tegen hen, die wijs zijn en lachen, dat ik kan weenen met hen, die weenen, en lachen met hen, die lachen; dat ik de duistere verlichte en den arme helpe.
5. Want ik ken den purpren kus des levens!
6. En het geschiedde, dat er feest was in de grootste tent der tenten, genaamd Phoenix.
7. Dat de lachenden dronken het donker brouwsel, genaamd bier, en het tintelende vocht, genaamd rieselier, tot het drupte op de aarde.
8. Dat de vroolijken dronken den rooden en witten geest, komende van de bergen, genaamd St. Emilion en Rudesheimer en Niersteiner, tot het drupte op de aarde.
9. Dat de dronkenen dronken het schuimende kristal van het Zuiden, het vocht des Levens, genaamd champagne, tot het drupte op de aarde.
10. Ziet, het was een feest der feesten, en groot de jolijt der verzamelden.
11. Maar mijn ooren hebben gehoord, en mijn oogen hebben gezien.
12. Waren de wanden niet bont geschilderd, en de kleeren niet oud? Waren de hoofden niet licht en het verstand weg? Speelden geen schoone visioenen voor de tintlende oogen. En wiegden niet de machtige passieklanken in zoete betoov'ring, o mijn Leven!
13. Hebt gij me niet geroepen, zeggende: geniet, en mij gegeven uwen purperen kus!
14. Uwe adem is gestreken over alle hoofden, maar velen hebben 't niet gemerkt; uwe stem heeft luide geschald in alle ooren, maar velen waren doof en hun hart vol laffe halfheid; uwe muziek is deinend gestegen, mooi velen hebben 't niet gezien; want zij waren koud in mij-

(Vervolg zie Bijvoegsel.)

B I J V O E G S E L

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van DONDERDAG 20 APRIL 1899.

15. Velen leven het leven, maar weinigen zijn uitverkoren.
16. En de opperste der verzamelden stond op zeggende: Laat ons groeien in bewustheid en begrijpen de dingen die komen; laat ons harden voor den strijd en openen het hart voor het menselijke; laat ons verdelgen wat slecht en hooghouden wat goed is.
17. En zijn stem was als het schallen eens horens en zijn geest een machtig zwaard; dusdanig is zijn macht en velen gelooven hem, zeggende: Deze heeft het leven.
18. Maar ik zeg u voorwaar eerder gaat een kemel door het oog eener naald dan deze in de heerlijkheid des Levens!
19. Ziet, zijn woorden waren als arenden in een kooi, brekend de vleugelen, tegen de traliën.
20. Lacht men, meenende, en meent men, lachende! Zijn de gedachten niet ver en is het genot niet dichtbij? Is de ernst niet de vijand des wijns? Is de ziel niet God en het lijf niet het Leven?
21. Wee mij! Wie veel van zich geeft en niets ontvangt; die is te beklagen. Maar wie veel van zich geeft en daarna gepijnigd wordt, die is meer te beklagen.
22. Een leeuw leeft niet in het hol eens muis, en een muis leeft niet in het hol eens leeuws. Zoo de leeuw leeft in zijn hol, zoo zal hij gelukkig zijn. Dit is de wet van het Leven.
23. En het geschiedde, dat deze zijne woorden vielen in de harten der verzamelden, die zaten in de bonte tent van het Leven, genaamd Phoenix.
24. En bij velen waren de woorden welig tierende zaden, zoodat ze zeiden, zeggende: Zijn woord is als gehamer op de hoofden der getapt en als manna voor den hongerige in den woestijn des levens. Laat ons drinken. Maar zij waren klein en hun ziel verstikt door de aangewaarde zaden. Want zij kennen het Leven niet.
25. En bij velen waren de woorden als zaden in een beschaduwde tuin, zoodat ze half verschrompelden en verwijnden. Dat waren de halven en laffen, de vervelenden en ploerten, de schuchteren en zwakken de stommen en wijzen.
26. O, mijn Leven, mijn helder lachend Leven, trek hen op met uwe sterke armen in dansenden gang naar de wijde rijken van zon boven de menschen!
27. Maar slechts enkelen wisten geest en lijf te scheiden. En de woorden vielen in hun ziel als zaden in een dicht begroeide tuin, waar ze verstikten. Zoo wijkt de denkende geest in den tintelenden wijn.
28. En dezen kenden den purperen kus des Levens!
30. Dronken zij niet heel even, opdat het tintlend vocht zou leven in hun; dronken zij niet vaak, tot dat hun oog de schoonste visioenen zag?
31. Hoorden zij niet de muziek in hun opene ziel in zwierig gewals of in deinend gewieg?
32. Lachten hun stemmen niet hard, en hun oogen vrolijk? Zongen ze niet luidt en zwaaiden ze niet hunne armen met groote gebaren, als om het warme, heerlijke Leven te omarmen?
33. Voorwaar, ik zeg u: Dezen zien uw blauwe luchten met de witte wolken. en de wondere bewegingen van schoone vrouwen; dezen hooren de zachte zuchten van het verlangende en de steigerende passies der klanken; deze ruiken de fijne odeuren van het intieme en proeven de hemelsche zoetheid van kussen; dezen gevoelen het warm kloppende Leven, dat weg vloeit uit hun vingeren!
34. Voorwaar ik zeg u: Hoort deze woorden, en laat geen wijsheid uwe ziel sluiten.

JOHANNES.

Inhoud der Studenten-weekbladen.

Propria Cures. 27 Maart. De redactie wijdt een hoofd-artikel aan de bespreking van een stukje in ons blad, getiteld: Propria Cures in Gevaar. Zij ontkent ten stelligste dat er gevaar is. Des te beter. Maar wij moeten er haar op wijzen dat voor zooverre hare redeneering zich baseert op de veronderstelling dat ons blad een propa-

gandablad is, de resultaten onjuist kunnen zijn. Het weekblad is volstrekt geen propagandablad. In de redactie zitten personen met zeer verschillende gevoelens. Haar streven is de beschikbare kolommen te vullen met die ingekomen artikels, die haar voorkomen het best en belangrijkst te zijn. Zij verzocht de Propria-redactie haar niet met L. te verwarren. Zij maakt Jan van Uilenhove haar compliment en zal voortaan het schrijven van 't persoverzicht aan een leeper lid opdragen. R.

Wij onthouden ons — om zelf niet een fout te begaan die we hem verwijten — een oordeel te vellen over A. v. S. Causerieën. Wij achten het zeer en bijzonder verkeerd in een studentenblad over de waarde van kunsthistorische opvattingen te causeeren. Heeft A. v. S. een sterk geloof in zijne meeningen, dan deed hij goed met te trachten in de openbare pers ervoor te strijden, want ze worden daarin tot nu toe niet verdedigd. Acht hij ze daartoe nog niet rijp, dan moest hij zijn mond liever houden. Literatuur is geen speelgoed. L.

Berichten en mededeelingen.

Woensdag 26 April: **Interacademiaal Schietconcours**, op de banen van „Petit St. Hubert”, bij de Witte Brug, Den Haag. Aanvang 9 uur.

Personeele wedstrijd open voor alle leden van „Weerbaarheid.”

INDOLOGISCHE VEREENIGING.

Dames-Lezing op Vrijdag 21 April 1899, des avonds ten 8½ uur, in de Stads Doelen.

Spreeker: H. H. VAN KOL, Lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal. Onderwerp: „Koloniale politiek”.

Van uit Amsterdam werd ons verzocht mededeeling te doen dat een adres ondertekend door 230 studenten in verschillende faculteiten aan Burgemeester en Wethouders is verzonden. Het heeft ten doel B. en W. te verzoeken de aanvraag van den heer F. van der Goes om te worden toegelaten als privaats-docent in de Sociale Economie bevestigend te beantwoorden.

Het zal een niet onbelangrijk voordeel zijn voor de Amsterdammers, in staat te wezen, een dergelijk onderwerp degelijk behandeld te zien.

v. K.

Bibliotheek der Sociaal-Demokratische Propaganda-Club,

gevestigd OUDE DELFT 25.

- Bebel. De vrouw en het socialisme.
Bernstein. Expropriation der Expropriateurs.
Die Voraussetzungen des Socialismus.
Blatchford. Heden en de Toekomst.
Bleibtren. Der Zar-Befreiten.
Bücher. Die Entstehung der Volkswirtschaft.
Chirac. L'agiotage de 1870 à 1886.
Engels. Internationales aus dem Volksstaat.
Die Entwicklung des Socialismus.
Geschichte des Socialismus in Einzeldarstellungen.
I Band I Theil. Kautsky. Von Plato bis zu den Wiedertäufern.
I Band II Theil. Hugo. Von Thomas Moore bis zum Vorabend der Französischen revolution.
III Band. Mehring. Geschichte der Deutschen Socialdemocratie.
I Theil: 1830—1863. II Theil van af 1863.
Goes (v. d.) Organische ontwikkeling.
Verzamelde opstellen.
Hird. De noodkreet der kinderen.
Hugo. Municipal Verwaltung.
Kautsky. Das Erfurter Programm.
Die Agrarfrage.
Lécot amé. Qu'est-ce que Dieu.

Lloyd. Wealth against commonwealth.
Labor copartnership.
Malon. L'agiotage de 1715 à 1870.
Marx. Oekonomische Lehren door Karl Kautsky.
Rittinghausen. La législation directe par la peuple.
Sidney and Beatrice Webs. Die Geschichte des Britischen Trade-Unionismus.
Theorie und Praxis der Englischen Gewerbe-vereine.
Troelstra. Woorden van Vrouwen.
Werner Sombart. Socialistische stelsels.
Woltmann. Socialismus und Darwinismus.
Eveling. Die Darwinische Theorie.

Sommige leden worden er aan herinnerd, dat de boeken bestemd zijn om gelezen te worden.

De Bibliothecaris.

Correspondentie.

REMIÉ. Uw stuk lijkt ons te weinig doorwerkt.

Ter recensie ontvangen:

Revue parisienne.

Vredestemmen van F. Domela Nieuwenhuis.

ADVERTENTIEN.

HET MASKERADE-ALBUM
is op negen exemplaren na uitverkocht en wordt
niet herdrukt.

Heeren die nog een exemplaar wenschen te bezitten wordt in overweging gegeven spoedig te bestellen.

J. WALTMAN JR.
DELFT.

FIRMA J. H. DRAIJER,
OUDE LANGENDIJK 1,

Senatus veteranorum venditor,

bericht hiermede de ontvangst eener partij HAVANA-SIGAREN, per s.s. „Statendam” via New-York, uitsluitend van de betere merken.

Henry Clay, Bock, H. Upmann.

Specialiteit in FIJNE SIGAREN, bekroond met gouden medailles, Batavia 1893, Antwerpen 1894, Brussel 1897, enz.

Russische (Chapchal frères) en Egyptische Sigaretten.

Boekhandel van J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

De WERKEN van ALEXANDER VER HUELL.

In plaats van f 150,-, nu voor slechts f 31,50.

Prof. Dr. JAN TEN BRINK zegt o. a. in de voorrede bij deze nieuwe uitgave:

De naam ALEXANDER VER HUELL is in Nederland alom bekend en geëerd, schoon men van zijne kunst niet zeggen kan, dat ze algemeen bekend is geworden. Ook dit feit heeft zijne eigenaardige verklaring. VER HUELL's eerste, meest gewaardeerde werken waren geheel uitverkocht, en alleen tegen hooge prijzen op boekverkoopingen verkrijgbaar. De nieuwe uitgaaf kostte nog meer, de hooge prijzen stelde ze bovendien buiten het bereik van het groote publiek.

Dit vraagstuk is ter sprake gebracht in het tijdschrift „De Portefeuille”, waarin het volgende voorstel werd gedaan: „Men zou hem op zijn 70sten verjaardag wel willen vragen of de mogelijkheid niet kon bestaan, dat een goedkoope druk van zijne werken werd uitgegeven? Hij zou daardoor velen aan zich verplichten, die nu niet bij machte zijn ze zich aan te schaffen. „Zoo zijn er!” en „Zijn er zoo?” zijn uitverkocht, en niet meer verkrijgbaar, omdat de steenen afgeslepen zijn. Nu de fotografie echter zulke enorme vorderingen gemaakt heeft, zou het niet onmogelijk zijn, dat eene nieuwe reproductie naar de lithografie verscheen. Moge de heer VER HUELL op zijn 70sten verjaardag besluiten, om deze werken ook voor minder gefortuneerden beschikbaar te stellen, onze dankbaarheid en die van het Nederlandsche volk zou er des te grooter om zijn.”

Gedurende zijn leven is deze wensch niet in vervulling gegaan.

De tegenwoordige uitgaaf zal eene volkseditie zijn, en de werken van ALEXANDER VER HUELL in ruimen kring verspreiden.

De WERKEN van ALEXANDER VER HUELL zullen verschijnen in 35 afleveringen of in 5 Prachtbanden, royaal quarto-formaat. — De prijs is bij intekening f 0,90 per aflevering en gebonden f 7,90 per deel.

Om aan deze onderneming eene gunstige ontvangst te verzekeren, zal aan elken intekenaar, gratis als premie, een exemplaar KUNSTKRONIEK, 52ste jaargang, worden aangeboden, met lot in de verloting. De prijs der KUNSTKRONIEK, 48 vel druks en 24 keurige platen, is f 10,— per jaargang.

Voor dezen jaargang is als hoofdprijs aangekocht:

Een prachtig Schilderij „VLIJTIGE HANDEN”,

van den bekenden schilder ALBERT NEUHUYS,

ter waarde van Twee duizend Vijfhonderd Gulden.

Als tweede prijs:

Een prachtig Schilderij „VREELAND AAN DE VECHT”,

van FRED. J. DU CHATEL,

ter waarde van Twaalf honderd Gulden.

De verdere prijzen zijn:

Een Cassette de Ménage, ter waarde van Duizend Gulden,

12 Schilderijen in olieverf van Nederlandsche Meesters, Kunstwerken en Voorwerpen van Nederlandsche Kunstnijverheid, Staalgravures, Boek- en Plaatwerken, enz.

Men verbindt zich voor het geheele werk.

Prospectus en eerste aflevering ter inzage in den Boekhandel van
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.